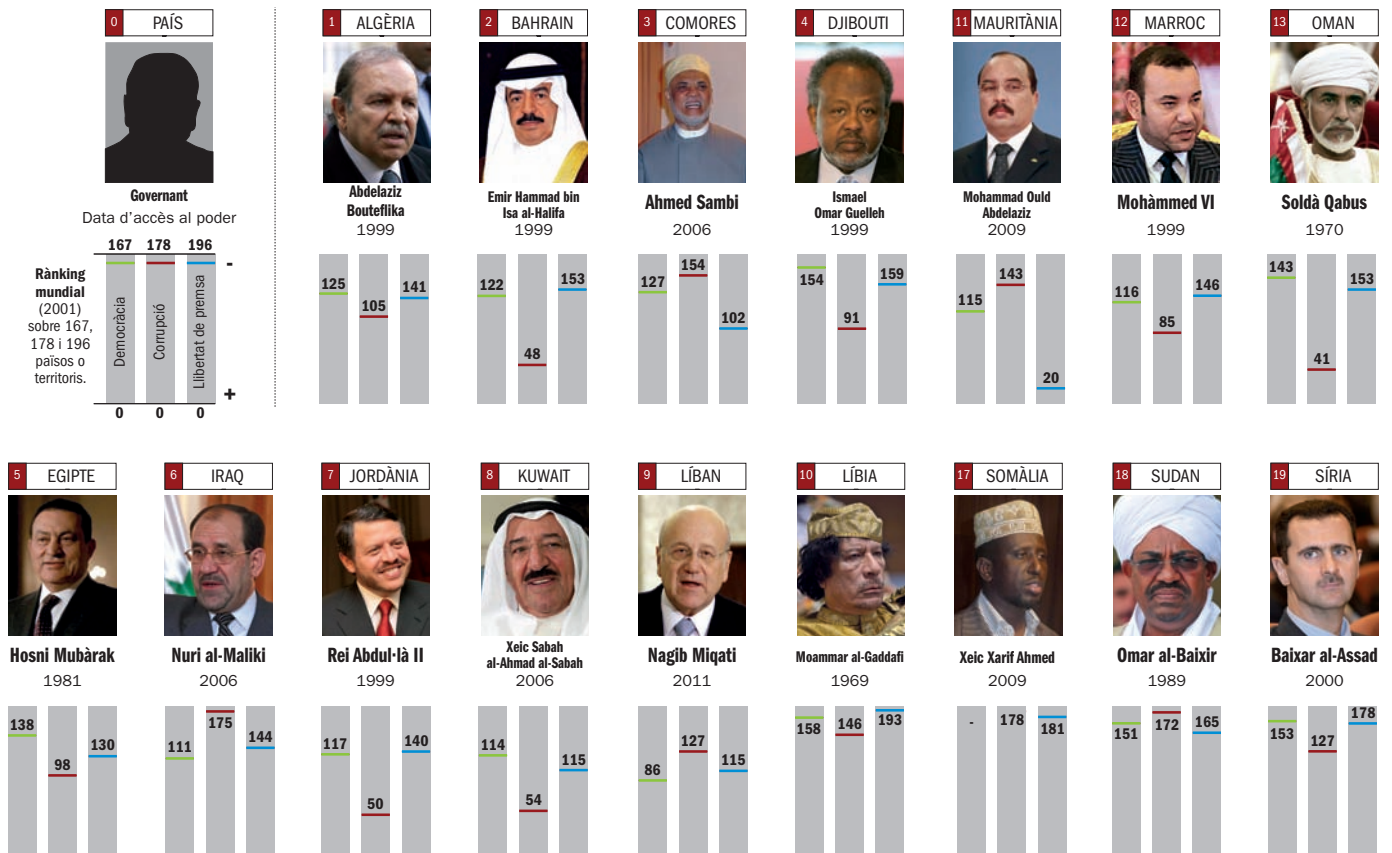
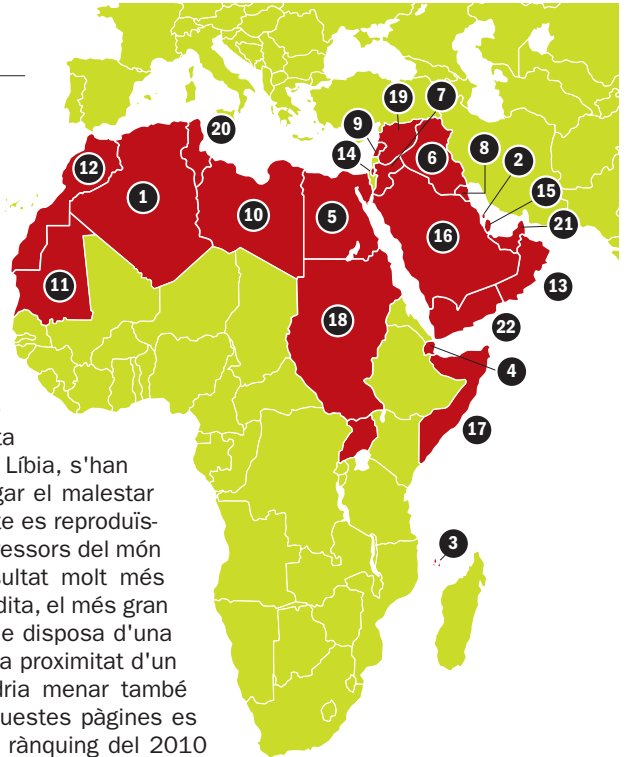

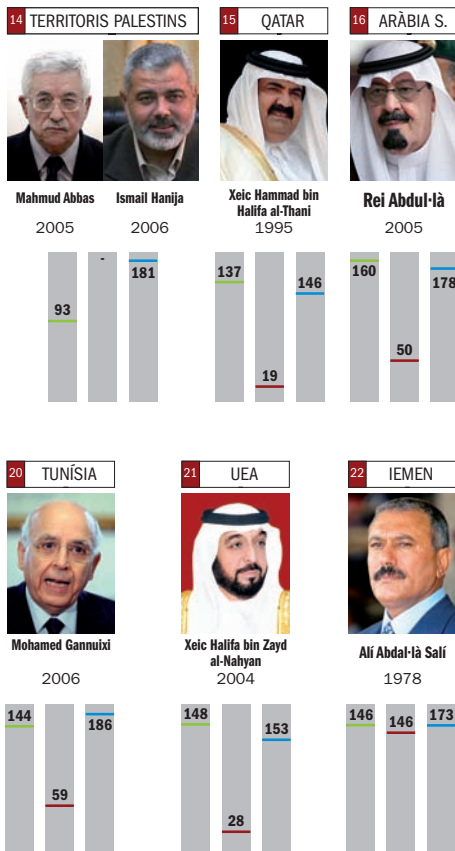
La Lliga Àrab tremola

Els líders dels 22 països membres de la Lliga Àrab, la majoria dels quals són dictadors, veuen amb reserves, si no amb preocupació, tot això que passa a Tunísia i a Egipte. Les travesses sobre quin país té més possibilitats de viure una situació semblant assenyalen sens dubte el Iemen. Al nord d'aquest país, governat pel president Alí Abdal-là Salí des del 1978, ja hi ha hagut diversos aixecaments tribals arran de les revoltes a Tunísia, mentre que a la capital, Sanaa, hi ha hagut, per primera vegada, diverses protestes al carrer. Igualment, al Sudan, el president Omar al-Baixir, acusat d'haver permès la separació del sud d'aquest país, ha hagut de fer front a les protestes de joves sense feina pels carrers de Khartum, que han estat durament dissoltes per la policia. En vista d'això, els líders d'alguns països àrabs, com ara Jordània, Algèria i Líbia, s'han afanyat a abaixar els preus dels productes bàsics per tal d'apaivagar el malestar entre la població. Sigui com vulgui, si les revoltes de Tunísia i a Egipte es reproduïssin en països com ara Líbia o Síria, que són dos dels estats més repressors del món àrab, la resposta d'aquests règims causaria, sens dubte, un resultat molt més sagnant que no s'ha vist fins ara. Un cas especial és el d'Aràbia Saudita, el més gran dels països productors de petroli del golf Pèrsic. En aquest país, que disposa d'una classe mitjana molt benestant i formada, la família reial s'encara a la proximitat d'un procés successori. Aquest fet, afegit a l'amenaça d'al-Qaida, podria menar també l'Aràbia Saudita a ser un dels propers. Al gràfic que acompanya aquestes pàgines es mostra la posició que ocupen els 22 països de la Lliga Àrab en el rànquing del 2010 quant a nivell de democràcia, corrupció i llibertat de premsa.

La plaça de Tahrir del Caire ha estat l'escenari de les protestes més grans contra el govern que ha viscut Egipte en la seva història.

Font: The Economist

col·lapsant la plaça de Tahrir i els carrers del voltant. Paral·lelament 100.000 més es manifestaven a Alexandria. Descol·locat, aquell vespre Mubàrak desmentia, en un discurs, que tingués intenció de presentar-se a la reelecció i assegurava que revisaria els articles constitucionals que ell havia promogut per a dificultar la concurrència de més candidats a les eleccions presidencials. De nou, per als manifestants que havien acampat a la plaça de Tahrir, els oferiments del president no foren suficients.

Molts analistes assenyalen que Mubàrak segueix un pla molt ben estudiat. L'exèrcit s'ha limitat a supervisar la situació, mentre joves partidaris del president intimidaven els manifestants a la plaça de Tahrir. Això, segons alguns experts, té l'objectiu de provocar un estancament de la situació, de manera que molts dels manifestants, sobretot aquells que tenen feina, tornin cap a casa. A la vegada, farà que la majoria de la gent tingui la percepció que la revolta s'ha acabat, que els opositors puguin anunciar que les reformes han triomfat, mentre que el règim es

podrà mantenir al poder, supervisant el procés de transició.

Sigui com sigui, es produeixi aquesta situació o no, és clar que Egipte ha esdevingut un país encara més dividit. El rebuig cap al president, lluny de decaure, augmenta de dia en dia. Els Germans Musulmans, la principal força de l'oposició al país, ha anunciat que no negociarà amb el nou govern fins que Mubàrak no presenti la renúncia. Al seu torn, Mohamed el-Baradei, la gran esperança de molts, s'ha mantingut en un segon pla, i ha criticat, això sí, les manifestacions en favor de Mubàrak, que ha qualificat d'actes criminals portats a terme per un règim criminal.

Sigui quin en sigui el desenllaç, no hi ha dubte que la situació ha significat un abans i un després per a Egipte. La societat egípcia ha demostrat que ja no acceptarà mai més les regles del joc anteriors. Un dels columnistes més populars del país, afí als Germans Musulmans, Fahmi Huweidi, va descriure la situació magistralment, dient que Egipte es movia del faraonisme cap a la democràcia.